

[Gregersen.]

Rager derimod mente, at vi havde ydet Landbruget saa megen Bistand her fra Rigsdagens Side, at det vilde ikke tjene Landbruget godt, at dets Arbejdere var ringere stillede end andre Erhvervs. Det er forkert, det er usømmeligt — ja, det er maaske et lidt stærkt Udtryk, men det er ikke heldigt —, at Rigsdagen, naar den staar over for en Konflikt, drøfter det Spørgsmaal, om Lønnen ligger for højt eller for lavt, thi det vilde med andre Ord sige, at Lønnens Fastsettelse var afhængig af, hvilke politiske Partier der i Øjeblikket havde Magten, hvor mange Skræddere eller Skomagere eller Arbejdere der var repræsenteret.

Det stærkeste, der blev sagt, var vel den Udtalelse, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, i og for sig ikke for egen Regning. Han stillede det Spørgsmaal: Kan vi betale vore Vælgere? Det er Spørgsmaalet i hele sin Enkelthed. Det er klart, at det maa virke nedbrydende paa Rigsdagen, paa Parlamentarismen, at den Slags Spørgsmaal i det hele taget kan rejses ved en saadan Sag: Kan vi betale vore Vælgere? Vi mener, at Vejen ikke maa være den, at man fra Mæglingsforslaget gaar til Rigsdagen, men at man, hvis Mæglingsinstitutionens Forslag forkastes, gaar over til tvungen Voldgift. Det ærede Medlem Hr. Rager siger, at det har han stillet Forslag om før, men da viste man fra Venstres og Det konservative Folkepartis Side en kold Skulder. Det ærede Medlem vil imidlertid se, at Forholdet nu er anderledes; allerede i Fjor stillede de to Partier Forslag om tvungen Voldgift, saa nu kan det ærede Medlem faa Lov til blot at sige ja til det, der er hans Opfattelse; der skulde altsaa være, som det ærede Medlem Hr. Christas Møller siger, en Mulighed for at samle en meget bred Front her i Rigsdagen om ikke at lade Rigsdagen træffe Afgørelsen, men lade Spørgsmaalet overgaa til tvungen Voldgift, det vil mit Parti i alt Fald støtte, og vi vil stemme imod det Mæglingsforslag, her foreligger, ikke fordi vi skønner noget som helst om, hvorvidt Lønsatserne ligger paa det rigtige Niveau eller ej, men fordi vi mener, at det er principielt urigtigt, at Rigsdagen træffer Afgørelse i det Spørgsmaal.

Aksel Larsen: I Lighed med, hvad Tilfældet har været i lignende Situationer i tidligere Aar, anser jeg det for urigtigt, at Rigsdagen paa et saadant Grundlag afgør en Arbejdskonflikt og bestemmer, hvilke

Lønninger og hvilke Arbejdsbetingelser der skal være. Jeg anser det for urigtigt, fordi Forligsmandens Mæglingsforslag ikke er stillet ud fra, hvad der er ret og rimeligt, hvad der er naturligt eller muligt, men udelukkende ud fra Hensynet til, hvad der var en Chance for at faa Parterne til at godkende. Det er ikke stillet ud fra en Undersøgelse af vore Leveomkostninger og Lønningernes Højde eller den paagældende Industris eller de paagældende Arbejdsgiveres Indtjeningsmuligheder eller lignende, men Forslaget er stillet udelukkende ud fra dette: Hvorledes finder man et Mellemstandpunkt mellem de to Parters Indstilling, saaledes at der er Chancer for, at de for at undgaa en krævende Krig vil godkende det? Det er derfor en farlig Sport at komme ind paa simpelt hen, efter at et Mæglingsforslag er forkastet af den ene eller den anden Part, saa at lade Rigsdagen ophøje det til Lov.

Nu er Situationen noget egenartet i Aar, anderledes, end den har været tidligere Aar, og det er for mig et Spørgsmaal, om ikke Regeringen og Regeringspartierne dog begynder at indse, at den politiske Linie, man er kørt frem efter gennem en halv Snes Aar, er forkert. Den socialdemokratiske Rigsdagsgruppes Formand, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, har i den senere Tid fortsat sine historiske Studier og er i Gang med en Afhandling, som, saa vidt jeg forstaaer dens offentliggjorte første Halvdel, skal bevise, at alt, hvad der er sket i den sidste halve Snes Aar, er Led i en bevidst Planøkonomi, noget, der foregaar efter en Linie, man i Forvejen havde klargjort sig, og som man bevidst arbejder paa at virkeliggøre. Jeg har ikke megen Tro til, at denne forsinkede teoretiske Opfattelse af den sidste halve Snes Aars Politik er rigtig, det forekommer mig tværtimod, at den Politik, der er gennemført, har været en Politik fra Tilfælde til Tilfælde, hvor man lod Handlingen i den ene Situation være bestemmende for Handlingen i den næste, Handlingen det ene Aar være afgørende for Handlingen det næste Aar. Naar man driver Politik paa den Maade, er man ikke Herre over, hvor man ender, fordi Tingene og Udviklingen ogsaa har deres egen Logik. Det er derfor, vi befinder os i den Situation, vi befinder os i i Dag. For to Aar siden — jeg skal se bort fra tidligere lignende Situationer — lovfæstede man her paa Rigsdagen et Mæglingsforslag paa det samme Omraade, som vi behandler nu. Mæglingsforslaget dengang var vedtaget af Slagterierne og forkastet med meget